

Pseudo-události (události falešné) / Události „nepravé“ (a „falešné“) / Falešné události (pseudo-události)

Potřeba rozlišování mezi „pravými“ a „nepravými“ událostmi je principiální, pokud si ujasníme, že pravé události jsou vnitřně integrované (tj. jsou schopny svou vnitřní jednotu samy zakládat a udržovat, a to jako subjekty své vlastní integrity), zatímco nepravé události musí být ve své „sjednocenosti“ zakládány a udržovány zvenčí, tj. jinými „subjekty“. Ale naše rozlišování musí sahat dál: ty „nepravé“ události mohou být sjednocovány a uspořádávány lépe nebo hůře, správně nebo nesprávně, a toto „rozkošatění“ je ještě větší a zejména dalekosáhle závažnější tam, kde jde o události „historické“ a jejich myšlenkové uchopení, tj. způsob, jak je jim porozuměno (nebo neporozuměno). Dějiny totiž spočívají nejenom akcích dějstvorných subjektů, ale také v tom, jak dané své dějinné situaci tyto subjekty rozumějí, jak se v té situaci dovedou vyznat a jak dokáží jednak odhadovat, co přichází, čemu je třeba čelit, co naopak je zapotřebí podporovat a co nového udělat a do dějin vnést. A přitom samozřejmě leckdy (dost často) dochází k tomu, že situace je pochopena nesprávně, že události jsou falešně interpretovány a že na ně je ergo i nesprávně a i falešně reagováno. Důsledkem toho pak je nejen omyl v interpretaci, ale jakýsi podivný vznik pseudo-událostí, které kdekdo považuje za skutečné, ačkoli jsou původně pouhým výmyslem – jenže pak se najednou stávají jakoby skutečností, přesně: pseudo-skutečností.

(Písek, 070211-2.)